

FILAWEEKEND IN RIO DE JANEIRO

De Brasil Kennel Club had een show georganiseerd in samenwerking met de CAFIB. In Brazilië organiseert men doorgaans meerdere shows op één dag, in dit geval een internationale, een nationale, en een show voor binnenlandse fokprodukten. Verder waren er specials voor diverse rassen zoals de CAFIB show voor de Fila Brasileiro. Deze show was tevens een memorial i.v.m. het recente overlijden van de secretaris generaal van de CAFIB, een goede vriend van ons en zijn zoon en ik waren aangewezen om de prijzen uit te reiken. Iedere show en special heeft zijn eigen keurmeester die alle aanwezige honden keurt. In dit geval waren er ongeveer 200 inschrijvingen. Ik geloof dat Brazilië het land is met de meeste allround keurmeesters, dit zijn de keurmeesters die alle rassen mogen keuren en die naar mijn overtuiging in het buitenland op een grote show naar mijn mening finaal de mist in zouden gaan gezien het gebrek aan ervaring met velerlei bij ons frequent voorkomende rassen die men in Brazilië niet aantreft. Als de show begint gaat er een groep naar de keurmeester in ring nummer één, wordt gekeurd en trekt dan verder naar de tweede ring waar de keurmeester braaf staat te wachten, ring drie begint met een andere groep en daarna is het wisselen geblazen. Tussendoor gaat een bepaald ras naar een ring waar de keurmeester van de special zijn werk doet. Om dit gedoe in goede banen te leiden moet men wel heel veel ervaring hebben.

Enfin die bepaalde showdag begon voor mij erg vroeg. Eén van de organisatoren - een goede vriend van me - pikte me op bij mijn hotel en samen reden we naar Copacabana waar de Noord Amerikaanse keurmeester van de internationale show in één van de duurste hotels ondergebracht was. Mijn vriend vroeg me de betreffende keurmeester voor te lichten over het keuren van Filas omdat deze allrounder absoluut niets van het ras wist. Verder vertelde hij dat er een paar zwarte Filas ingeschreven waren en vroeg me de keurmeester te waarschuwen deze dieren niet hoog te plaatsen daar zwarte honden - ondanks het voorkomen in de standaard - geen pure filas zijn. Goed, ik stemde ermee in de keurmeester wat over de Fila te vertellen maar twijfelde er wel aan of ik een compleet beeld van het ras kon schetsen binnen de twintig minuten die we er over zouden doen om van Copacabana naar het showterrein te rijden. De keurmeester was erg aardig en één en al oor. Al snel arriveerden we in een wijk in het oosten van Rio waar geen toerist ooit een voet zetten zal maar bekend is bij de cariocas (inwoners van Rio) vanwege het feit dat hier de wieg vele bekende sambacomponisten stond. De ringen waren uitgezet op het met stalen platen overdekte parkeerterrein van een enorme supermarkt, een oude katoenfabriek die omgebouwd was tot winkelcomplex en airco had en voor velen een regelmatig toevluchtsoord zou worden. Ik werd voorgesteld aan diverse mensen en ontmoette diverse ex-Filafokkers wiens honden men in oude stambomen tegenkomt. Opeens zag ik enkele goede vrienden uit het binnenland die mijn cadeautje meebrachten, een snoes van een Filapup van een super interessante bloedlijn. Talisman was zijn naam. Ik had al plaats gereserveerd in het vliegtuig naar Spanje maar had nog geen export papieren. Dit moest gelijk geregeld worden bij de dierenarts op het vliegveld, mijn vrienden konden niet weg van de show maar gelukkig waren er enkele sympathieke mensen die me aanboden hierbij

te helpen. Met enorme vaart gingen we naar het vliegveld waar het papierwerk - dank zij deze Filamensen - zeer snel opgelost werd en doken toen weer de georganiseerde chaos van het Rio verkeer in om terug te gaan naar het showterrein. Daar was nog niets begonnen, men was nog steeds van alles aan het regelen. Toen het spektakel eenmaal begon heb ik er werkelijk met volle teugen van genoten. In het begin liep alles gesmeerd maar na verloop van tijd waren er werkelijk geweldige opstoppingen bij de diverse ringen. De organisatoren hadden me een enorme perskaart om de nek gehangen en gezegd dat ik toestemming had om tijdens het keuren in de ring te fotograferen. Dit werd de redding van de beste Fila. De Amerikaanse keurmeester, die in mijn ogen zeer competent was wat betreft de gangbare rassen, kreeg moeilijkheden tijdens het keuren van de Fila. Ik stond aan de kant van de ring, de teven werden gekeurd, één van hen was geweldig, de rest zeer matig en ik was bang dat de boel mis zou lopen. Toen heb ik geprofiteerd van mijn perskaart, ik betrad de ring, knielde om enthousiast foto's te maken van de beste teef, de keurmeester siste: "Is she good ?", ik siste terug: "She's your BOB" en de situatie was gered. We hebben er later vreselijk om gelachen. Helaas is het zo dat vele buitenlandse keurmeesters niets van het ras weten en in het hotel de avond tevoren de rassandaard moeten doornemen. Verder was ik erg geschokt over het gebrek aan interesse voor het ras bij keurmeesters en exposanten. De Fila was in de tachtiger jaren één van de meest voorkomende rassen op exposities, een ring met meer dan honderd filas was geen uitzondering, het was een spektakel waar iedereen voor uitliep. Nu komen er steeds minder Filas op de shows en alle aandacht gaat uit naar Rottweilers. Het publiek dat voornamelijk bestond uit klanten van het winkelcentrum had vaak nog nooit een Fila gezien. Logisch, het is geen stadshond, hij hoort op de Fazendas in het binnenland. Wat me erg bedroefde was het nog steeds zichtbare resultaat van de mixbreeding, een te grote reu met een Mastiff hoofd en een schriel zwart vuilnisbakkie met een armetierig kopje hadden beiden een Fila stamboom. Het is onbegrijpelijk dat er vanuit de Braziliaanse kynologie niet ingegrepen wordt. Maar ja, deze poging is vroeger mislukt dus er zal wel nooit meer iets van terecht komen. Terugkomende op de show: ik volgde de Filas dus in de diverse ringen en "mijn BOB" won bijna overal, behalve in één ring waar het vuilnisbakkie beste van het ras werd. In de CAFIB ring kon men enkel en alleen CAFIB honden aanschouwen, de eigenaars van de werkelijk slechte Filas durfden niet, zouden ze toch beseffen dat er iets niet klopt ??? Sinds jaren organiseert men geen gecombineerde FCI/CAFIB shows meer, het is zinloos. Tussen de bedrijven door had ik de zorg voor de pup Talisman die aangevoerd was in een wel heel klein transportkenneltje. Ik sjouwde hem mee op de arm maar was daardoor behoorlijk gehandicapt wat betreft het fotograferen. Een exposant gaf uitkomst door me een puppyren ter beschikking te stellen. Mijn grote zorg was hoe hem mijn hotel binnen te smokkelen daar honden in Braziliaanse hotels verboden zijn (vandaag de dag zijn er enkele uitzonderingen). De Amerikaanse keurmeester die veel ervaring had met het meenemen van pups had een goed idee. In het winkelcentrum kocht ik een weekendtas, de keurmeester organiseerde kartonnen dozen en samen construeerden we in de tas een stevig binnenwerk zodat eventuele bewegingen van Talisman niet zichtbaar zouden zijn. Wat me op de show erg opviel was de geweldige professionaliteit van de handlers. Buiten Amerika is Brazilië het land met de meeste professionele handlers. Ook de meeste eigenaars/exposanten zijn erg ervaren. Men is goed gekleed en de hond is

buitengewoon goed getraind. Werkelijk een lust om te zien. Tijdens de hitte van de beginnende zomer werden de honden goed verzorgd. Diverse exposanten gaven hun kortharige honden verkoeling door ze een badstoffen jas aan te trekken die tevoren in ijswater gedompeld en uitgewrongen was. Vlak voor de hond in de ring moest werd de jas afgenomen en toonde het dier zich erg goed omdat hij zich prettig voelde. De finales begonnen 's avonds om zeven uur. Als men in aanmerking neemt dat er diverse shows op één dag gehouden waren, dat er voor de klassen pups, jeugd en volwassen honden finales waren, betekende dit voor diverse handlers die veel Beste van het Ras gewonnen hadden een vorm van topsport. Bezweet daverden ze vele malen vele rondjes door de erering. Eindelijk was de show klaar, en wel om elf uur 's avonds. Diep in de nacht arriveerden mijn Filavriend, pup Talisman en ik bij het hotel. Mijn vriend moest direct doorrijden naar de Globo televisie studio in verband met de voorbereiding van het uitzenden van een belangrijke sportwedstrijd en ik zou hem pas weer zien als hij me de volgende avond naar het vliegveld zou brengen. Betreffende het naar binnen en naar buiten smokkelen van Talisman hadden we een perfect plan uitgewerkt. Ik zou het hotel ingaan met mijn weekendtas met inhoud, de transportkennel bleef in de auto. Mijn vriend bleef wachten tot de deur van het hotel van het slot werd gedaan door de nachtportier. Deze goede man ontving me allerhartelijkst en stond er op om persoonlijk op de knop van de lift te drukken, een lift die er naar mijn gevoel uren over deed om naar beneden te komen. Ik stond doodsangsten uit om Talisman; één blafje van hem zou me in grote moeilijkheden kunnen brengen en ik dacht al aan omkoping van de nachtportier. Ik werd van ellende zo rood als een kreeft, de goede man zag dit en bleef maar doormekkeren over de grote hitte die de zomer in Rio inluidde. Eindelijk was de lift dan daar, Talisman hield zich koest en werd op de kamer uit zijn tas gehaald. Hij rende lekker rond in de kamer, had vreselijke dorst en wilde drinken uit het afvoerputje van de douche. Hier heb ik zijn drinkbakje maar gezet, en de badkamer belegde ik met kranten. Hij begreep dit uitstekend en deed daar wat hij doen moest. De hele nacht heeft hij naast mijn bed geslapen, net zo moe van alle indrukken en de spanningen als ik. De volgende dag was één van de gekste dagen van mijn leven. Vanwege Talsiman moest ik opgesloten blijven op mijn kamer, ik vertelde de receptionist dat ik vanwege oververmoeidheid zelfs geen kamermeisje wenste en 's avonds zou vertrekken. Uit het winkelcentrum had ik broodjes meegenomen maar oh wat verlangde ik naar een heerlijk Braziliaans ontbijt met verse papayas. Ik durfde geen roomservice te laten komen vanwege het kleine dragondertje dat zo nu en dan best wel een doordringend blafje liet horen en gedurende de rest van de dag liep ik te watertanden als ik aan alle lekkers dacht dat in het restaurant verkrijgbaar was. De broodjes en de drankjes uit de minibar stonden me steeds meer tegen. Talisman vond het allemaal erg leuk. Even overwoog ik nog Talisman weer in zijn tas te stoppen en naar het strand te gaan maar dit leek me vanwege de temperatuur niet zo geslaagd. Ik bracht de dag door met aantekeningen en foto's sorteren, televisie kijken en telefoontjes plegen. Dit laatste was ook niet erg geslaagd want tijdens het telefoneren kreeg Talsiman jaloezie-aanvallen en begon lekker schel te keffen en van nijd op de vloerbedekking te plassen. Met shampoo en de haarföhn werd ook dit probleem uit de wereld geholpen. De dag ging erg langzaam voorbij en ik was opgelucht door het telefoontje van de receptionist dat mijn vriend gearriveerd was om me naar het vliegveld te brengen. Deel twee van het plan Talisman

liep ook gesmeerd. Ik ging naar beneden met de sporttas inclusief Talisman en een draagtas met de Talisman vuilnis. Deze zaken overhandigde ik aan mijn vriend die alles direct naar de auto bracht. Ik rekende af bij de receptie terwijl een bediende op mijn kamer de minibar controleerde en de bagage ophaalde. De kamer zag er uit of er nooit een hond geweest was en de vloer van de badkamer was schoner dan ooit. In zijn transportkennel ging Talisman aan boord, ik verslond de vliegtuigmaaltijd of het voedsel uit een toprestaurant was en besloot om - ondanks de grappige ervaringen - nooit meer een hond een hotel binnen te smokkelen en om nooit meer naar een algemene show te gaan.

Ines van Damme , 1996

Talismán da Boa Sorte